

NAP: Κείμενο-τοποθέτηση για την 4η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ

11.04.18

Κείμενο-Τοποθέτηση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση για την 4η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ (ΚΑΙ ΤΙ ΟΧΙ) Η ANΤΑΡΣΥΑ

Η **4η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ** αποτελεί ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός για το κίνημα και τη μαχόμενη αριστερά. Οι αποφάσεις της **μπορούν να βάλουν την ANΤΑΡΣΥΑ σε θέση μάχης, σε μια νέα περίοδο**, ανάπτυξης, πιο ολοκληρωμένης πολιτικής παρέμβασης και συσπείρωσης πολύμορφων δυνάμεων στην **κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου**.

Το **Νέο Αριστερό Ρεύμα για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση στηρίζει, με όλες τις δυνάμεις του, τις Θέσεις για την Συνδιάσκεψη**, με βάση την εκτίμηση μας ότι **αποτελούν τη βάση για μια προωθητική απόφαση**. Στις Θέσεις βέβαια υπάρχουν σημεία, τα οποία αναφέρονται και στο παρόν κείμενο, τα οποία δεν μας καλύπτουν απόλυτα σαν NAP, διότι αποτελούν προϊόν ενός «συμβιβασμού». Η μετωπική λογική και κουλτούρα επιβάλλει να γίνονται και συμβιβασμοί στο πλαίσιο του μετώπου, στο βαθμό που ενισχύεται η ενότητα του και δεν διακυβεύεται ο αντικαπιταλιστικός του προσανατολισμός και η πολιτική του ανεξαρτησία από την αστική και τη μικροαστική πολιτική.

Στην κατεύθυνση αυτή καταθέτουμε ορισμένες βασικές σκέψεις μας για την ANΤΑΡΣΥΑ, το κίνημα και την αριστερά στη δύσκολη περίοδο που διανύουμε.

1. Είμαστε μπροστά σε μια κρίσιμη πολιτική καμπή. Η κυβέρνηση διαλαλεί ότι «βγαίνουμε από το μνημόνιο», διαπραγματεύεται την οριστικοποίηση των μέτρων που δένουν τον λαό χειροπόδαρα για δεκαετίες, κατοχυρώνουν τα μνημονιακά «κεκτημένα» του κεφαλαίου και οδηγεί την χώρα σε μια νέα μακρόχρονη επιτροπεία. Την ίδια ώρα οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστικών κέντρων και των αστικών τάξεων οξύνονται και νέα πολεμικά σύννεφα μαζεύονται στην περιοχή μας.

Το «τυράκι» στη μνημονιακή φάκα μπορεί να είναι μερικά ρετάλια από το φοφοδεές «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Η πολιτική σταθερότητα που οραματίζονται οι κυβερνητικοί εταίροι και η ΕΕ αναφέρεται σε μια πειθήνια, εθνικιστικά εκμαυλισμένη κοινωνία, την οποία θα μπορούν να σύρουν σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, για τα συμφέροντα των πολυεθνικών, του ελληνικού κεφαλαίου και των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να είναι βασικός συντελεστής αυτής της νέας αντιδραστικής κανονικότητας, ενώ η ΝΔ διεκδικεί να πάρει το μαχαίρι του κοινωνικού σφαγείου. Στήνεται μεθοδικά ο νέος ασφυκτικός διπολισμός, με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ από τη μια και τη ΝΔ από την άλλη, με μπαλαντέρ το Κίνημα Αλλαγής.

Καθώς η κοινωνική δυσαρέσκεια κοχλάζει –σε σιγανή φωτιά ακόμα– εμφανίζονται και άλλες

πολιτικές απαντήσεις, που επιδιώκουν να την ενσωματώσουν. Από τη μια πλευρά μια πληθώρα εθνικιστικών, ακροδεξιών ακόμα και φασιστικών δυνάμεων, οι οποίες πυκνώνουν ξανά τις τραμπούκικες επιθέσεις τους. Από την άλλη, λογικές που παραπέμπουν σε έναν ΣΥΡΙΖΑ Νο 2, χωρίς αυτοκριτική, ανατρεπτική πολιτική και κυρίως προοπτική. Ενώ, το ΚΚΕ εμφανίζεται ως βράχος της συνέπειας, αλλά παραμένει στα ρηχά, αρνούμενο να έρθει, με όρους κινήματος, σε σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική.

Σε αυτές τις συνθήκες το κεντρικό πολιτικό καθήκον για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι **«να προβάλλει και να οικοδομήσει μια αντικαπιταλιστική πολιτική διέξοδο απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου και της ΕΕ, την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, την επιτροπεία διαρκείας. Μια πρόταση αντεπίθεσης του κινήματος και των αγώνων, αντιπολίτευσης, διαρκούς αντίστασης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, για να μπολιάζεται και να στρέφεται σε αριστερή ανατρεπτική κατεύθυνση το ρεύμα της δυσάρεσκιας απέναντι στην κυβέρνηση».**

Πάνω σε αυτή την βάση μπορεί να αναδειχθεί ο ανατρεπτικός και αναβαθμισμένος, αυτοτελής πολιτικός ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την επόμενη περίοδο.

Ο πολιτικός αγώνας της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας για **το ψωμί, την δουλειά, την ειρήνη και τις λαϊκές ελευθερίες, συνολικά για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ, την ήττα και την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ,** είναι η μόνη πραγματική διέξοδος για την εργαζόμενη πλειοψηφία. Μέσα από αυτόν τον αγώνα μπορούμε **να επιβάλλουμε κατακτήσεις, να ανοίξει ο δρόμος** για ρήγματα στην αστική πολιτική, και παραπέρα για την συγκέντρωση, στην πράξη, δυνάμεων για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας αύριο. Για να περάσει τελικά ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζόμενων.

Η επιτυχία της συνδιάσκεψης και το μέλλον της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κριθεί από την ικανότητά της να συμπορευτεί και να «συμμαχήσει» με τις λαϊκές μάζες στον **αγώνα για την «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης»**, από τη συμβολή της σε ένα ανατρεπτικό αντικαπιταλιστικό πολιτικό σχέδιο, με εξωστρέφεια και μάχιμη αυτοκριτική, υπερβαίνοντας την ηττοπάθεια και τους εσωτερικούς ανταγωνισμούς στο κίνημα και τη μαχόμενη αριστερά. Στο κάτω κάτω, αν κάτι αναδείχθηκε το τελευταίο διάστημα (και με την πρωτοπόρα συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) είναι πως **υπάρχουν και διαθέσιμες και δυνάμεις για την αντεπίθεση του κινήματος,** όπως φάνηκε στους αγώνες στην εκπαίδευση, στους ελαστικά εργαζόμενους, στην υγεία κα.

Για να εκφραστούν και να γίνουν πράξη οι δυνατότητες και οι τάσεις αυτές απαιτούνται πολιτικές τομές στο κίνημα, στη μαχόμενη αριστερά και στην ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το ζητούμενο είναι η πολιτική κατεύθυνση αυτών των τομών.

2. Πρώτον, στο ζήτημα του προγράμματος.

Η ιστορική δομική διεθνής καπιταλιστική κρίση, η αδυναμία του συστήματος να την υπερβεί με σταθερό τρόπο και η επιχειρούμενη βάρβαρη καπιταλιστική ανασυγκρότηση (που ιδιαίτερα στην Ελλάδα πήρε ισοπεδωτικό χαρακτήρα), ειδικά στη νέα φάση της κανιβαλικής, πολεμικής και ολοκληρωτικής εκστρατείας του συστήματος υπογραμμίζουν την **αναγκαιότητα αλλά και τη δυνατότητα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου.** Απορρίπτουμε κάθε λογική εγκατάλειψης ή υπονόμησης του στο όνομα του «αντιμνημονιακού, πατριωτικού μετώπου» ή της συμμαχίας μαζί του, η ενός ακαθόριστου «μετώπου ανατροπής».

Το ζητούμενο σήμερα είναι **ένα ακόμη πιο συνεκτικό και λαϊκά διατυπωμένο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα,** βάζοντας σε πρώτο πλάνο τη ρήξη με το κεφάλαιο και την έξοδο

από την ΕΕ. Ως αναγκαίους όρους για να έχουν όλοι δουλειά με όλα τα δικαιώματα, για αυξήσεις στους μισθούς και μείωση του χρόνου εργασίας, εθνικοποιήσεις, σεισάχθεια στα χρέη των εργατικών λαϊκών οικογενειών κ.α.

Η **πολιτική εμπειρία των εργαζόμενων**, από την άνοδο και την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ σαν «δύναμη αλλαγής», μπορεί να αλληλεπιδράσει και αλληλοτροφοδοτηθεί με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ωθώντας σε αριστερή ανατρεπτική κατεύθυνση. Η βελτίωση της ζωής των εργατικών λαϊκών στρωμάτων δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς κατάργηση των ευρωμνημονίων, έξοδο από την ΕΕ, διαγραφή του χρέους, εθνικοποιήσεις, τελικά **χωρίς να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο**. Η ειρήνη στην περιοχή μας δεν μπορεί να διασφαλιστεί χωρίς έξοδο από το ΝΑΤΟ και κλείσιμο των βάσεων του θανάτου, χωρίς ρήξη με την πολιτική και τα ταξικά συμφέροντα του κεφαλαίου που για μια σταγόνα κέρδος δεν διστάζει να οδηγήσει τους λαούς στην σφαγή.

Το πρόγραμμα και η λογική του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι ασύμβατα με την πολιτική και τα μέτωπα που προτείνουν οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς. Απορρίπτουμε αταξικές λογικές περί «παραγωγικής ανασυγκρότησης» στο έδαφος της ΕΕ και του καπιταλισμού (ΛΑΕ) ή πολιτικές που αρνούνται τους πολιτικούς στόχους ρήξης με τους πυλώνες της αστικής πολιτικής σήμερα (ΚΚΕ).

Δεν καθορίζουμε πρώτα τους πιθανούς «συμμάχους» για να φτιάξουμε εκ των υστέρων προγράμματα για να τους «χωράνε»! Ούτε από την άλλη φτιάχνουμε προγράμματα με στόχο τον αποκλεισμό. Το πολιτικό πρόγραμμα πάλης πρέπει να περιέχει τους αναγκαίους σήμερα στόχους που απαντούν στην πολύπλευρη εκστρατεία του κεφαλαίου, θέτουν σε κίνηση τους εργαζόμενους και ανεβάζουν μέσα στην πάλη τη συνείδησή τους.

Έχουμε την αισιοδοξία ότι μέσα από την πάλη για το «αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα» μπορούμε να εκφράσουμε τις λαϊκές ανάγκες, να πετύχουμε ριζοσπαστικοποίηση πλατιών τμημάτων της εργατικής τάξης και λαϊκών στρωμάτων, να επιβάλλουμε επιμέρους κατακτήσεις από σήμερα, αλλά **και να αλλάζει ο συσχετισμός δυνάμεων, να συνειδητοποιούν οι εργαζόμενοι μέσα από την πείρα τους την ανάγκη της ρήξης με την αστική πολιτική και τελικά την ανάγκη της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας, της εξουσίας της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.**

3. Δεύτερον, ξεκαθαρίζουμε οριστικά τους λογαριασμούς μας με τον ΣΥΡΙΖΑ, την κυβέρνησή του, και κυρίως με την λογική που ηγεμόνευσε στο κίνημα και την αριστερά και τον έφερε στην κυβέρνηση καθώς και με τις «εφεδρείες του»! Όχι στην «αριστερή» αναπαραγωγή των λογικών του.

Η πολιτική απάντηση που έδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ και ηγεμόνευσε στο πλατύ αγωνιστικό αντιμνημονιακό ρεύμα («ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», «κατάργηση των μνημονίων εντός ευρωζώνης / ΕΕ, «αριστερή κυβέρνηση») έδειξε την ουσία και τα όριά της. Να αφήσουμε πίσω μας οριστικά τον ΣΥΡΙΖΑ και την λογική του, τις αυταπάτες και τις εφεδρείες του.

Η αριστερά πρέπει να από-συριζοποιηθεί, **να πετάξει από πάνω την σκουριά της ρεφορμιστικής ηγεμονίας, αν θέλει να γίνει πραγματικά μαχόμενη και χρήσιμη για την κοινωνική πλειοψηφία.**

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα σε οριστική και **ανεπίστρεπτη διαδικασία μετάλλαξης σε «αστικορεφορμιστικό κόμμα».** Εφαρμόζει μνημονιακή πολιτική. Η ηγεσία του είναι αστική με πολυπλόκαμους δεσμούς με το κεφάλαιο και τον ξένο παράγοντα. Η **ιδεολογία του**, από κόμμα του «δημοκρατικού σοσιαλισμού», έχει μετασηματιστεί σε υποστηρικτή ενός «καπιταλισμού με κοινωνική δικαιοσύνη». Η **οργανωμένη του βάση έχει επίσης μεταλλαχθεί.** Μεγάλο μέρος των αγωνιστών που τον δημιούργησαν έχουν αποχωρήσει και την θέση τους έχει πάρει ένα σύνολο

χιλιάδων καριεριστών, ενώ ενσωματώνει όλη την σαπίλα του μηχανισμού του πρώην ΠΑΣΟΚ που είναι με χιλιάδες νήματα δεμένος με τους μηχανισμούς της εργοδοσίας, του κράτους και του κεφαλαίου. Ο οργανωτικός του μηχανισμός δικαιολογεί και απολογείται για την κυβερνητική πολιτική, είναι ενάντια στο κίνημα και τους αγώνες του.

Για αυτούς τους λόγους ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ένα «αριστερό ρεφορμιστικό κόμμα», όπως υποστηρίζουν οι σ του ΣΕΚ, ούτε μπορούμε να έχουμε τοποθέτηση μόνο για το χαρακτήρα της πολιτικής τους και όχι συνολικά για αυτόν, όπως υποστηρίζουν οι σ. της Μετάβασης. Είναι λάθος η πολιτική απεύθυνση στην οργανωμένη βάση του ΣΥΡΙΖΑ και **πολύ περισσότερο απέναντι στην ηγεσία του η τμήματά της** με τη λογική του «ενιαίου μετώπου», με αφορμή οποιοδήποτε ζήτημα, πχ την αντιφασιστική πάλη.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ANEL είναι **μια αστική κυβέρνηση**. Δεν αρκεί να λέμε ότι η «κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ANEL αποτελεί κυβέρνηση δουλικής εξυπηρέτησης των αστικών συμφερόντων». Όσο και αν αυτή η εκτίμηση προσανατολίζει σαφώς στην πάλη ενάντια στην κυβέρνηση, **ο ταξικός της χαρακτήρας, που καθορίζεται από την σχέση της με το κράτος και το κεφάλαιο**, πρέπει να καθορίζεται χωρίς αμφισημίες. Επομένως το εργατικό κίνημα, έχει στην φαρέτρα του το όπλο της πάλης για την ανατροπή της, εφόσον υπάρχουν συνθήκες που οδηγούν σε αλλαγή του συσχετισμού σε όφελος των λαϊκών συμφερόντων.

Τέλος, ο ΣΥΡΙΖΑ διαμορφώνει και τις εφεδρείες του. Ένα σύνολο δυνάμεων και παραγόντων που κινούνται δορυφορικά, χωρίς να σπάνε τους δεσμούς τους μαζί του, επιδιώκουν να διαμορφώσουν ένα νέο «συνεχές» με δυνάμεις μέσα σε αυτόν, άλλοτε στο όνομα του «αντιεθνικισμού», του «λιγότερου κακού» ή της «βάσης του». Οι προσπάθειες αυτές χρειάζονται αποφασιστική πολιτική αντιπαράθεση, καθώς επιδιώκουν να περιορίσουν πολιτικά το χώρο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

4. Τρίτον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλείται, πλέον, να παρέμβει ενιαία και προωθητικά στην πάλη για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ρήξη με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό.

Είναι γεγονός ότι οι δυνάμεις μας αγωνίζονται με πρωτοπόρο τρόπο στο κίνημα και τους αγώνες. Αλλά δεν φτάνει αυτό. Γνωρίζουμε ότι παλεύουμε σε ένα δύσκολο συσχετισμό δυνάμεων. Ότι οι εργάτες έχουν λυγίσει κάτω από το βάρος της φτώχειας, της απογοήτευσης από την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και από την χυδαία πολιτική των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ!

Δεν ωφελεί όμως να κλείνουμε την «ήττα» σε όλες τις πτώσεις. Είναι θετική αλλά όχι επαρκής η τοποθέτηση των «Θέσεων» πως **«οι ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και στις βασικές ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα (πχ στο ΕΚΑ), προδίδουν ανοιχτά την εργατική τάξη».** **Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν είναι απλά θέμα «ηγεσίας».** Αποτελεί **κομμάτι του ταξικού αντίπαλου, είναι εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός και δεν πρέπει να υπάρχει αυταπάτη για αυτό. Αποτελεί ένα εχθρικό στρώμα που αναπαράγεται** μέσα από απίστευτες νοθείες, με την δημιουργία ενός διεφθαρμένου πελατειακού μηχανισμού με χρήση κρατικών και ευρωπαϊκών κονδυλίων, με ουσιαστικά αποκλεισμό από τα συνδικάτα των πιο καταπιεσμένων τμημάτων της τάξης (συμβασιούχοι, ελαστικά εργαζόμενοι κα). **Δουλεύουμε εντός, εκτός και εναντίον αυτού του συνδικαλισμού** για την ενότητα και την συσπείρωση των μαχόμενων δυνάμεων της τάξης!

Για αυτό πρέπει να **βαδίσουμε τους δρόμους που θα μας οδηγήσουν στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και ευρύτερα του λαϊκού κινήματος.** Δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις. **Ξεκινάμε από τους χώρους δουλειάς, μέσα στον κόσμο.** Διεκδικούμε ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων. Παλεύουμε μαχητικά, όπως οι αναπληρωτές, οι συμβασιούχοι της εκπαίδευσης, οι εργάτες των πιο δύσκολων εργοστασίων (ΣΚΟΤ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ κλπ). Και πάνω από όλα.

Οικοδομούμε ανεξάρτητους συντονισμούς, «κέντρα αγώνα» σε υπέρβαση και ρήξη με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αξιοποιούμε πρωτοπόρες εμπειρίες «από τα κάτω» συγκρότησης όπως το συντονιστικό συλλογικοτήτων στην Θεσσαλονίκη, που οργάνωσε τις ηρωικές μάχες ενάντια στους πλειστηριασμούς, την «πρωτοβουλία για τον συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων», έως τα πιο πρόσφατα παραδείγματα στους αναπληρωτές εκπαιδευτικούς και τους φοιτητές, με τις κινητοποιήσεις, τις συγκρούσεις και τις Συνελεύσεις Αγώνα μέσα στο κατελιγμένο υπουργείο Παιδείας.

Δεν «παρακολουθούμε» την ΓΣΕΕ / ΑΔΕΔΥ. Δεν πιέζουμε απλά και μόνο τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό να βάλει απεργίες. Προχωράμε, παλεύουμε, συμμαχούμε με μαχόμενες δυνάμεις, προχωρούμε σε αγωνιστικές και απεργιακές μορφές (θετικό παράδειγμα η 12^η Γενάρη), χτίζουμε το άλλο «κέντρο αγώνα».

Για όλους αυτούς τους λόγους στηρίζουμε και ενισχύουμε την πτέρυγα των ταξικών εργατικών σχημάτων και συγκροτούμε νέα σε κλάδους που δεν υπάρχουν, συμβάλλουμε στη μαζικοποίησή τους, στη μαχητική δράση και τη δημοκρατική λειτουργία τους, το συντονισμό και την ενιαία δράση τους.

5. Τέταρτον, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ευθύνη να παρέμβει με πρωτοπόρο και καθοριστικό τρόπο ενάντια στα πολεμικά σχέδια των κυβερνήσεων, των αστικών τάξεων και του ιμπεριαλισμού.

Οι αντιθέσεις οξύνονται. Τα σύννεφα του πολέμου συγκεντρώνονται πάνω από την περιοχή και την χώρα μας. Οι εργαζόμενοι ανησυχούν. Τι πρέπει να κάνουμε;

Το **πρώτο καθήκον** της επαναστατικής αριστεράς είναι **να αποκαλύψει το ταξικό χαρακτήρα των αντιθέσεων και των πολεμικών κινδύνων.** Το μεγάλο κεφάλαιο και η κυβέρνηση προπαγανδίζουν μια «νέα μεγάλη ευκαιρία», σαν να λέμε μια νέα μεγάλη ιδέα. «Να αξιοποιήσουμε τους ενεργειακούς πόρους, να ελέγξουμε τους δρόμους μεταφοράς, να παίξουμε ρόλο και πάλι στα Βαλκάνια». Για να το πετύχει αυτό συντάσσεται πλήρως με την εγκληματική πολιτική του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ, γίνεται ο «ατζέντης» τους στην περιοχή, οικοδομεί τον αντιδραστικό άξονα με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Κύπρο, προετοιμάζει **νέες στρατιωτικές βάσεις και αναβαθμίζει τις υπάρχουσες**, φορτώνει τον λαό νέους δυσβάσταχτους εξοπλισμούς, επιδιώκει μια νέα (μνημονιακή πάντα) «εθνική ενότητα».

Το ΚΚΕ, η ΛΑΕ αλλά και άλλες δυνάμεις της αριστεράς, η καθεμιά με τον τρόπο της, λένε: Η «Ελλάδα σήμερα είναι αμυνόμενη. Οι γείτονες, -όλοι οι γείτονες, ακόμα και οι καταφανώς πιο αδύνατες χώρες - μας απειλούν, αναπτύσσουν αλυτρωτισμούς, επιβουλεύονται την εθνική μας ανεξαρτησία και την εδαφική μας ακεραιότητα. Για αυτό πρέπει να προετοιμαστούμε ακόμα και για πόλεμο, στον οποίο η αριστερά πρέπει να μπει μπροστά ενάντια στον εισβολέα».

Καταγγέλλοντας αποκλειστικά την (υπαρκτή) επιθετικότητα της τουρκικής κυβέρνησης συγκαλύπτουν, δεν ιεραρχούν και δεν στοχοποιούν τον επιθετικό, αντιδραστικό ρόλο της ελληνικής ολιγαρχίας, και των ελληνικών κυβερνήσεων, που διεκδικούν αναβάθμιση του οικονομικού και γεωπολιτικού τους ρόλου στην περιοχή και για αυτό εντάσσονται όλο και περισσότερο στην αστική εθνική γραμμή περί «άμυνας», που συγκαλύπτει τα **πολεμικά σχέδια κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού. Οι καταγγελίες τους κατά του ΝΑΤΟ και των σχεδίων του είναι άσφαιρες στο βαθμό που δεν στοχεύουν τις επικίνδυνες και άδικες επιδιώξεις της ελληνικής ολιγαρχίας, συστατικό μέρος και βασικό σύμμαχο ΝΑΤΟ και ΕΕ στην περιοχή.**

Για αυτό η ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού, διεθνιστικού κινήματος, που θα βάλει στο στόχαστρό του, τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, την ελληνική ολιγαρχία και τις αστικές τάξεις των ανταγωνιστικών χωρών και τις κυβερνήσεις τους αποτελεί άμεση

προτεραιότητα για τη **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**.

Το δίλημμα που προσπαθούν να μας βάλουν, «θα πολεμήσετε ή όχι **όταν** γίνει πόλεμος» **είναι λάθος**.

Σήμερα πολεμάμε ενάντια στον πόλεμο. Παλεύουμε για την έξοδο από το NATO και τον ευρωστρατό, για να φύγουν οι βάσεις και τα όπλα του θανάτου που γεμίζουν την χώρα μας. Να διαλυθεί ο αντιδραστικός άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Να μειωθούν εδώ και τώρα ριζικά οι πολεμικές δαπάνες, να μην γίνουν οι νέες αγορές του αιώνα. Κοινός διεθνιστικός αγώνας των λαών της περιοχής ενάντια στις επιθετικές βλέψεις των αστικών τάξεων και στους εθνικισμούς. Όχι στην ιμπεριαλιστική, αστική και αιματοβαμμένη αλλαγή των συνόρων. Όχι στην εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων της Α. Μεσογείου από τις πολυεθνικές και τα αστικά κράτη, που θα φέρει πόλεμο, οικολογική καταστροφή, κέρδη για τις πολυεθνικές και συμφορές στους λαούς. Προτάσσουμε την ειρηνική συμβίωση των λαών, τη μη επιβολή ονομασίας στο λαό της ΠΓΔΜ από το NATO και τις ΗΠΑ, τη μη ένταξη της ΠΓΔΜ στο NATO και την αποχώρηση της Ελλάδας, το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού μακριά από εθνικισμούς και αλυτρωτισμούς με σεβασμό στον πολυεθνικό χαρακτήρα της ιστορικής περιοχής της Μακεδονίας και την αναγνώριση των δικαιωμάτων της Σλαβομακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα. Κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα, ελεύθερος συνδικαλισμός, δικαιώματα και ελευθερίες στους φαντάρους, μείωση της θητείας, όχι θητεία στα 18.

Με μια τέτοια γραμμή μπορεί να αποτραπεί η πορεία προς τον πόλεμο. Αλλιώς θεωρείται περίπου δεδομένη. Με αυτή τη λογική μπορούμε να βροντοφωνάξουμε «σταματήστε τους εξοπλισμούς», δεν χρειαζόμαστε προστάτες, αλλιώς δεν είναι πειστικό το σύνθημα. **Τελικά μόνο αν η αστική τάξη νοιώθει ότι απειλείται η πολιτική και η εξουσία της θα το σκεφτεί να κάνει πόλεμο.**

Και αν έρθει, εκείνη η μαύρη ώρα **του πολέμου**, τότε η πείρα του επαναστατικού κινήματος δείχνει πολλούς δρόμους, **ώστε μαζί με τους φαντάρους, τα παιδιά της εργατικής τάξης, να μετατρέψουμε τον άδικο πόλεμο, σε ταφόπλακα για όσους μας οδηγήσουν σε αυτόν. Σε μαχητικό δρόμο επαναστατικής αλλαγής.**

Αυτή είναι, κατά τη γνώμη μας, η επαναστατική στάση. Μακριά από τον «αμυντισμό» που δίνει πιστοποιητικά «πατριωτισμού», υποχωρώντας στην πατριδοκαπηλία των Τσίπρα, Καμμένου, Κοτζιά, που θέλουν να μας βάλουν να σφαχτούμε για τα «νέα οικονομικά σύνορα»(!) ή τον «πασιφισμό» του «δεν πολεμάμε» γενικώς.

Μια τέτοια πρωτοβουλία μπορεί και πρέπει να πάρει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η πρωτοβουλία για το μακεδονικό, ενάντια σε εθνικισμό και NATO ανέδειξε τον αναντικατάστατο ρόλο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Παράλληλα οι δυνάμεις της θα πρέπει να πρωταγωνιστήσουν στην ανάπτυξη της αντιπολεμικής πάλης στο μαζικό κίνημα, πρώτα από όλα στο εργατικό και φοιτητικό κίνημα και τους φορείς τους.

Είμαστε αντίθετοι σε έναν «κοσμοπολίτικο αντιεθνικισμό», που δεν βλέπει τον ρόλο των ιμπεριαλιστικών χωρών και οργανισμών, που επικεντρώνεται στο όνομα της «Μακεδονίας» χάνοντας το «δάσος» της ευρωνατοικής ολοκλήρωσης στην περιοχή, που **υποβαθμίζει την αντιπαράθεση στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ** στο όνομα του «αντιεθνικισμού» της!

Τέλος για να είμαστε πειστικοί πρέπει να αναδεικνύουμε ολοκληρωμένα **τον αντιδραστικό ρόλο όλων των αστικών τάξεων στην περιοχή, των αμοιβαίων σχέσεών τους και της σχέσης τους με τα ηγεμονικά καπιταλιστικά κράτη και όχι να τα υποβαθμίζουμε** στο όνομα ότι «παλεύουμε ενάντια στην δική μας αστική τάξη».

Η επιλογή μας είναι δύσκολη. Πηγαίνουμε κόντρα σε όλο το πολιτικό σύστημα. **Θα βρούμε, όμως χιλιάδες ανθρώπους που αγωνιούν για ειρήνη, ελευθερία, ζωή και μπορούν να στηρίξουν**

μια μάχιμη πολιτική.

6. Πέμπτον, η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει και μπορεί με ενιαίο τρόπο να συμβάλει στον αγώνα για τα δημοκρατικά δικαιώματα, τις λαϊκές ελευθερίες και την αντιφασιστική πάλη.

Το προηγούμενο διάστημα δόθηκαν και εξακολουθούν να δίνονται σημαντικές μάχες ενάντια στον ρατσισμό και την φασιστική απειλή. Η μάχη για να μπουν τα προσφυγόπουλα στα σχολεία, ήταν παράδειγμα τόσο ενιαίας μαχητικής δράσης της ANΤΑΡΣΥΑ, όσο και κοινής δράσης με την μαχόμενη αριστερά. Η δίκη της Χρυσής Αυγής με την καθοριστική συμβολή δυνάμεων και αγωνιστών της ANΤΑΡΣΥΑ.

Όμως το επόμενο διάστημα η μάχη αυτή είναι ανάγκη να δυναμώσει. Πρώτον γιατί **το ζήτημα της δημοκρατίας, δένεται άρρηκτα με την πάλη κατά του εθνικισμού, του φασισμού και του ρατσισμού**, συνολικά της **αντιδραστικής στροφής στην κοινωνία**. Δεύτερον επειδή τόσο **στους χώρους δουλειάς**, που η κατάσταση γίνεται αφόρητη, (με απολύσεις εγκύων, συνδικαλιστών κλπ), όσο και **συνολικότερα** (ένταση της καταστολής, αναθεώρηση του Συντάγματος, φυλάκιση της Ηριάννας και του Περικλή, αναθεώρηση για Θεοφίλου, υπόθεση Δημάκη) το φέρνουν στην πρώτη γραμμή.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να μπει μπροστά στην πάλη για την δημοκρατία, τον ρατσισμό και την φασιστική απειλή, αναδεικνύοντας όλο το ταξικό και αντιΕΕ φορτίο που αυτή έχει.

7. Η ANΤΑΡΣΥΑ, με την πολιτική της πρόταση, έχει τη δυνατότητα να γίνει καταλύτης των εξελίξεων στην αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντιΕΕ Αριστερά.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αγωνίζεται για την ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου. Απευθυνόμαστε στις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος, στις ανατρεπτικές ριζοσπαστικές δυνάμεις της αριστεράς. **Παλεύουμε για ένα** πρόγραμμα και ένα μέτωπο που η «προοπτική και η πρακτική του στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας κλπ. Έχει πολιτική ρήξης με την αστική τάξη και το κράτος της, με επαναστατική κατεύθυνση και ηγεμονία. Έχει ως τελικό στόχο την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων για αυτήν.»

Σήμερα δεν υπάρχουν πολλές συγκροτημένες δυνάμεις, για τη δημιουργία μαζί τους σταθερού αντικαπιταλιστικού μετώπου. Για αυτό δεν περιμένουμε να ωριμάσουν οι συνθήκες από μόνες τους. Υπερασπίζουμε και αναπτύσσουμε την γραμμή και τις **πρωτοβουλίες για την συσπείρωση των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιδιαχειριστικών δυνάμεων με στόχο να κερδίζονται δυνάμεις για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο, όπως περιγράφονται στις Θέσεις, δηλαδή** (i) τις πρωτοβουλίες κοινής δράσης στα πλαίσια του αγωνιστικού μετώπου, ii) πολιτικές πρωτοβουλίες και πολιτικός συντονισμός σε κεντρικά μέτωπα της ταξικής πάλης iii) συνολικές προτάσεις πολιτικής συνεργασίας, των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων.

Υποστηρίζουμε σαν θετικές και προωθητικές τις πρωτοβουλίες που πήρε η ANΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα είτε για την πολιτική συνεργασία συνολικά, είτε σε πολιτικά μέτωπα (αντιΕΕ διαδήλωση, Ίμια, πρωτοβουλία ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια), είτε στα πλαίσια του μαζικού κινήματος.

Δεν συμφωνούμε με την αντίληψη ότι η πρόταση του αντικαπιταλιστικού μέτωπου / πόλου αφορά το «στρατηγικό επίπεδο» («στρατηγική πρωτοπορία») ενώ η «πολιτική», το τακτικό επίπεδο, δηλαδή **η άμεση σημερινή μας πολιτική**, αφορά **«τις πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα» με τις ρεφορμιστικές δυνάμεις**, όπως προτείνει η «Μετάβαση». Αυτός ο **διχασμός** που εξορίζει το αντικαπιταλιστικό μέτωπο στην «στρατηγική», ενώ θεωρεί «τακτική» τις συμμαχίες με τον ρεφορμισμό, οδηγεί **στην πράξη προφανώς σε άλλο πρόγραμμα και άλλο μέτωπο**.

Κοινή δράση με τις δυνάμεις του μαχόμενου ρεφορμισμού επιδιώκουμε και υλοποιούμε μέσα στο κίνημα και τους αγώνες. Και αυτό με την προϋπόθεση ότι συμβάλλουν σε πραγματικές μάχες. **Δεν υπάρχουν προϋποθέσεις για εφ' όλης της ύλης πολιτική-προγραμματική ενότητα με ΚΚΕ και ΛΑΕ**. Συμφωνούμε και στηρίζουμε τις θέσεις και στο ζήτημα αυτό!

Η παραπάνω εκτίμηση δεν σημαίνει ότι απευθυνόμαστε για συνεργασίες και μέτωπο «μόνο σε επαναστάτες», όπως κατηγορείται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Προφανώς για να οικοδομηθεί ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο, για να γίνουν νέα βήματα στην ανάπτυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συσπειρωθούν αντικαπιταλιστικές δυνάμεις με ηγεμονία των επαναστατικών αντιλήψεων.

Σήμερα, όμως, υπάρχει ένας γαλαξίας αγωνιστών, ρευμάτων κλπ που κινούνται γενικά σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντιδιαχειριστική κατεύθυνση, αλλά δεν έχουν καταλήξει ολοκληρωμένα και σταθερά στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και, γι αυτό, δεν έχουν, ακόμα, επιλέξει την σταθερή συμπίεση σε ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο. **Σε αυτές τις ζωντανές κοινωνικές, αλλά και πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα απευθύνονται οι προτάσεις πολιτικής συνεργασίας**.

Η πρόταση αυτή έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο και όρια: «Με κρίκους το θέμα της ΕΕ, την προτεραιότητα των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων, ενάντια σε ευρωμνημόνια-κεφάλαιο-ιμπεριαλισμό-πόλεμο, ενάντια στη διαχείριση του συστήματος, με σαφή αντικυβερνητική στάση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες πολιτικής συνεργασίας με εκείνες τις δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενες με σαφήνεια από τις δυνάμεις που τείνουν να το αναπαράγουν, περιοριζόμενες σε μια νεοδιαχειριστική, νέο-συριζαϊκή λογική».

Θα ήταν **λάθος** για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κινηθεί με έναν απόλυτο τρόπο **αποδεχόμενη το δίλημμα** ή συνεργασία με τον ρεφορμισμό (*Μετάβαση*) ή συνεργασία με ολοκληρωμένες αντικαπιταλιστικές/επαναστατικές δυνάμεις (*Πρωτοβουλία*).

Μπορούμε και πρέπει το αμέσως επόμενο διάστημα να αναπτύξουμε ένα πλέγμα πρωτοβουλιών και συνεργασιών, που **να επικοινωνεί και να επιδρά στις δυνάμεις που ριζοσπαστικοποιούνται, στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μέτωπου - πόλου**, πάνω στα κομβικά ζητήματα του πολιτικού αγώνα, όπως:

- **Στην πάλη για τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, ενάντια στα ευρωμνημόνια, για αυξήσεις, ΣΣΕ, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, στους πλειστηριασμούς κλπ**
- **Σε διεθνιστική πρωτοβουλία ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο**
- **Σε πρωτοβουλίες στο πεδίο της πόλης, του περιβάλλοντος και της παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας σε Δήμους και Περιφέρειες**
- **Αλλά και συνολικά με την ανανέωση και επικαιροποίηση της πρότασης για εφ' όλης της ύλης πολιτική συνεργασία.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ -και στο πλαίσιο της πολιτικής απόφασης- πρέπει να βγει με μια σαφή θέση από την Συνδιάσκεψή της.

8. Προφανώς οι παραπάνω εκτιμήσεις ισχύουν και για τις εκλογές. Δεν έχουμε άλλη λογική για τις εκλογές και άλλη για την πολιτική συγκυρία!

Επιμένουμε στην λενινιστική αντίληψη για το πώς οι επαναστάτες βλέπουν τις εκλογές. «Και για αυτό, την τακτική στην πορεία των εκλογών ο συνειδητός προλετάριος την βλέπει μόνο σαν **προσαρμογή της γενικής του τακτικής σε μια ειδική**, και συγκεκριμένα στην εκλογική πάλη και σε **καμία περίπτωση δεν την βλέπει σαν αλλαγή των βάσεων της τακτικής του**, σαν μετατόπιση του «κέντρου» της τακτικής αυτής» (τόμος 14 σελ 287).

Πάνω σε αυτή την βάση υπερασπίζουμε την εκτίμηση των Θέσεων ότι «σε κάθε περίπτωση το πρόγραμμα και το εύρος των δυνάμεων που απευθυνόμαστε για την πρόταση πολιτικής συνεργασίας θα αποτελέσουν και την βάση της εκλογικής μας τακτικής σε περίπτωση προκήρυξης εκλογών. **Δεν έχουμε διαφορετική τακτική στις εκλογές και διαφορετική στις πολιτικές συνεργασίες**». Κάθε άλλη αντίληψη, ανεξαρτήτως προθέσεων, ανοίγει τις πόρτες του καιροσκοπισμού και του οπορτουνισμού στην τακτική μας.

9. Ενισχύουμε, δυναμώνουμε, αλλάζουμε την ANΤΑΡΣΥΑ.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτελεί μια μεγάλη κατάκτηση. Ένα εγχείρημα πολύ σοβαρό όχι μόνο για την χώρα μας. **Είμαστε ριζικά αντίθετοι με κριτικές που ισοπεδώνουν, απαξιώνουν την ANΤΑΡΣΥΑ** και αντικειμενικά οδηγούν σε μαρασμό και διάλυση της. **Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να δυναμώσει, να αναπτυχθεί, να γίνει «πόλος έλξης» αγωνιστών και ρευμάτων.**

Αλλά για να γίνει αυτό **πρέπει να αλλάξει. Με την σημερινή της εικόνα δεν μπορεί να το πετύχει.**

Απαιτείται μια τομή. Στην πολιτική της κατεύθυνση και την δημοκρατική της συγκρότηση. Στην πολιτική καθημερινή αυτοτελή παρουσία. Στην λειτουργία των Τοπικών και Κλαδικών Επιτροπών. Και στην ενότητά της. **Στο να γίνεται η ANΤΑΡΣΥΑ ένα μέτωπο που θα στηρίζεται στη δύναμη της ενότητας δράσης των Επιτροπών και των μελών της.**

Δεν συμφωνούμε και πιστεύουμε πως φθείρουν το μέτωπο πρακτικές της χρήσης των συμβόλων του για επιλογές που έρχονται σε αντιπαράθεση με αποφάσεις της πλειοψηφίας.

Οι προτάσεις για το οργανωτικό ζήτημα που κατατέθηκαν από την πλευρά μας στοχεύουν ακριβώς στα παραπάνω.

Για την αναβάθμιση των επιτροπών: να αποκτήσουν τη δυνατότητα πολιτικής λειτουργίας, σχεδιασμού, διαμόρφωσης προγράμματος δράσης και πολιτικοκοινωνικής ανάλυσης του χώρου ευθύνης τους, βοηθώντας και στην ενοποίηση της παρέμβασης της ANΤΑΡΣΥΑ. Να ανασυγκροτηθούν με τρόπο ώστε να αντιστοιχίζονται καλύτερα με τον χώρο που παρεμβαίνουν, καθώς πολλές έχουν ακόμα μορφή που δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες παρέμβασης στις τοπικές συνθήκες. Η πρόταση **για συνελεύσεις και ψηφοφορίες όλων των αποφάσεων του ΠΣΟ στις επιτροπές**, με την πρόβλεψη ότι παύουν να ισχύουν αν δεν υπερψηφιστούν από την πλειοψηφία, επιδιώκει να εμπεδώσει μια βαθιά δημοκρατική λειτουργία.

Οι προτάσεις για την **περιφερειακή συγκρότηση**, τη διεύρυνση της παρέμβασης σε περιοχές κλάδους και κοινωνικά μέτωπα, έχουν στόχο να ενισχύσουν την λειτουργία και την πολιτική παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ.

Όσον αφορά τον τρόπο εκλογής των οργάνων από τη συνδιάσκεψη θεωρούμε πως η εκλογή με βάση το σύστημα των πολιτικών πλατφορμών (δυνητικά και εναλλακτικά το είχαμε προτείνει **και στην**

προηγούμενη Συνδιάσκεψη, αλλά δεν υπερψηφίστηκε για λίγους ψήφους), αποτελεί μια επιλογή που πρέπει να δοκιμαστεί.

Επιδιώκοντας την ανοικτή και ουσιαστική συντροφική πολιτική συζήτηση, τη σύνθεση σε προωθητική κατεύθυνση και τη διασφάλιση-αναβάθμιση της ενωτικής μετωπικής επιλογής, θεωρούμε **πως οι διαφορετικές απόψεις πρέπει να τεθούν καθαρά στη συζήτηση της Συνδιάσκεψης και να αποτελέσουν πολιτικό κριτήριο επιλογής και στο επίπεδο των οργάνων**. Στην ANΤΑΡΣΥΑ σήμερα υπάρχουν δυνάμεις που διαφωνούν και καταψηφίζουν τις θέσεις, προτείνοντας διαφορετική αντίληψη για τη συγκρότηση και την προοπτική του μετώπου ή άλλες που αν και μπορεί να τις ψηφίζουν έχουν άλλη λογική, κουλτούρα και πρακτική για το μέλλον και την προοπτική της.

Δεν διακυβεύεται η ενότητα της ANΤΑΡΣΥΑ και η μετωπική της πορεία από τον τρόπο εκλογής. Η ενιαία λίστα δεν απέτρεψε την αποχώρηση οργανώσεων τον Αύγουστο του 2015. Διακυβεύεται από διχαστικές πρακτικές, λογικές υποβάθμισης ή και αναίρεσης του αντικαπιταλιστικού μετώπου ή λιστομαχίες και επιλογές χωρίς αρχές στις διαδικασίες εκλογής. Η ANΤΑΡΣΥΑ στην προηγούμενη συνδιάσκεψη τραυματίστηκε από κατηγορίες και σκιές περί «κυκλικών σταυροδοσιών», «αναντίστοιχων εκπροσωπήσεων» και «συμφωνιών κάτω από το τραπέζι», προβλήματα που υπήρξαν.

Έχοντας εκτίμηση του σημαντικού ρόλου των ανένταχτων συντρόφων και αγωνιστών της και την παρουσία τους και στα ανώτερα όργανα ΚΣΕ-ΠΣΟ, το σύστημα που προτείνουμε δεν αναιρεί την δυνατότητα των ανένταχτων συντρόφων να εκλεγούν σαν ανεξάρτητοι.

Δεν συμφωνούμε όμως με την «επέκταση» του συστήματος αυτού «μέχρι κάτω» στις Επιτροπές και για την εκλογή των αντιπροσώπων για την Συνδιάσκεψη. Η εκλογή από τις Επιτροπές για ένα σώμα συντρόφων τόσο πλατύ, αν και πρέπει να τηρεί το κριτήριο της αναλογικότητας, περιλαμβάνει και άλλα κριτήρια όπως στάση και αγωνιστική συμπεριφορά, συμβολή στην δράση της Τοπικής Επιτροπής κλπ.

10. Ως NAP θα προτείνουμε και θα επιδιώξουμε την συγκρότηση μιας πολιτικής πλατφόρμας από όλες τις δυνάμεις και τους ανένταχτους αγωνιστές που **συμφωνούν στην κατεύθυνση των θέσεων, θέλουν μια ενιαία, αντικαπιταλιστική, μετωπική ANΤΑΡΣΥΑ. Επιδιώκουμε να συμβάλουμε στην συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού, κομμουνιστικού ρεύματος εντός της, που θα συμβάλλει στην ανάπτυξη και αναβάθμιση της ANΤΑΡΣΥΑ.**

Δεν επιδιώκουμε ένα "κομματικό ψηφοδέλτιο". Σε αυτό το ψηφοδέλτιο θέση έχουν όσοι επιλέγουν συνειδητά να πάρουν μια τέτοια θέση για το παρόν και το μέλλον του μετώπου, ευρύτερα της μαχόμενης Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Για την ανασυγκρότηση και μετασχηματισμό της ANΤΑΡΣΥΑ σε ενιαίο αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο με επαναστατική κατεύθυνση και κομμουνιστική ηγεμονία.

Καλούμε τις πολιτικές δυνάμεις εντός της ANΤΑΡΣΥΑ και τους ανένταχτους αγωνιστές που αναγνωρίζουν μέσα από τους δικούς τους δρόμους αυτή την αναγκαιότητα να συμπορευτούμε στην προώθηση αυτής της πολιτικής πρότασης.

Η συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί να γίνει βήμα σε αυτή την κατεύθυνση και νέο σταθμό για την ANΤΑΡΣΥΑ. Σε αυτή την υπόθεση θα συμβάλλει και η διαμόρφωση μιας συνολικής στρατηγικής κομμουνιστικής απάντησης, ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Από πολλές πλευρές έρχεται η ανάγκη να κάνουμε και πάλι ANΤΑΡΣ(Ι)ΥΑ.

Ας το τολμήσουμε όλοι μαζί.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Απρίλης 2018

[Tweet](#)
